

Sällheten : visa från adertonde århundradet /

Vasenius, Valfrid,

81 A Br.

National Library
of Sweden

VASENIUS, V.

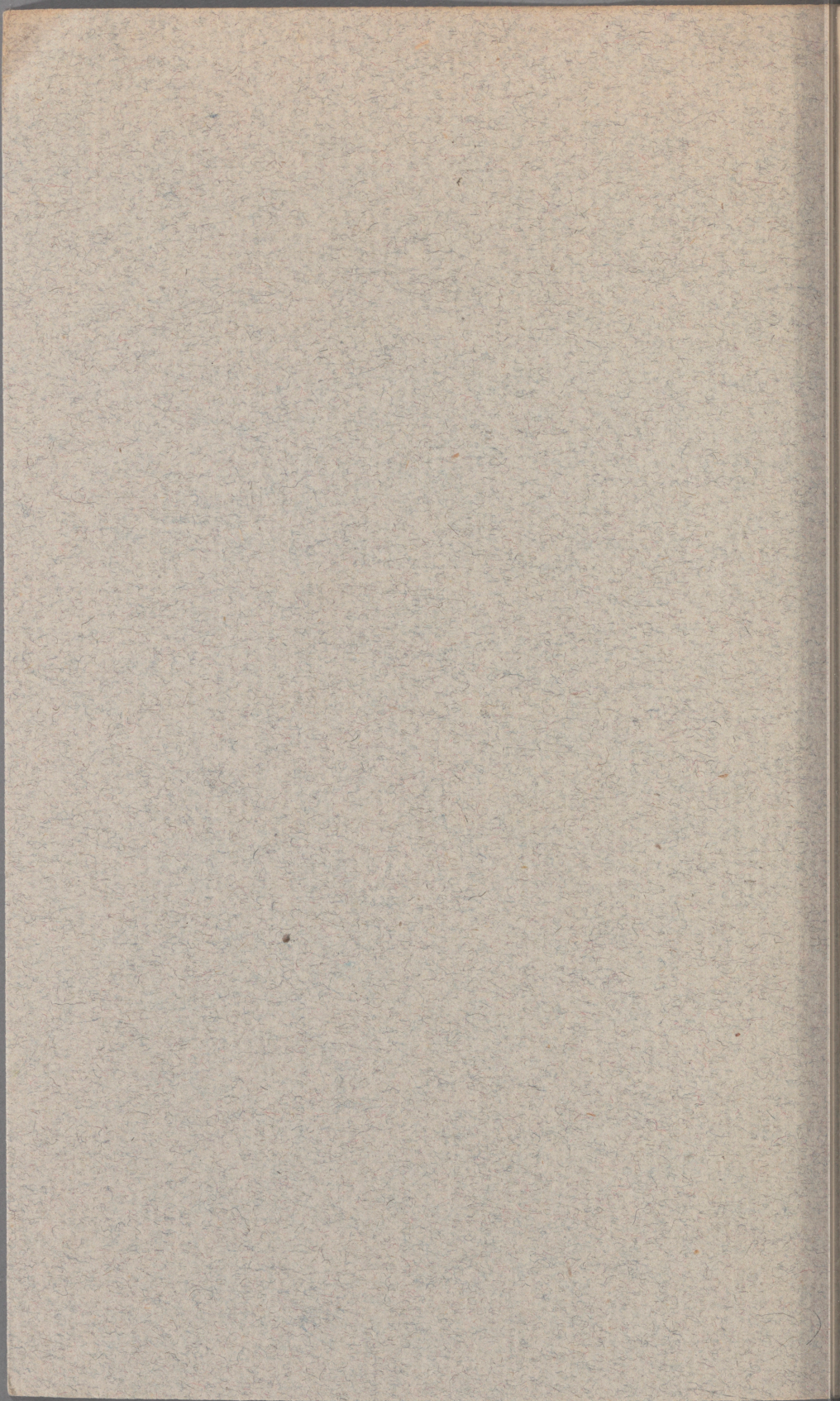
Sällheten

Nitt. In.

(Bn)

o

Helmingfors
1905

SB.

SÄLLHETEN.

VISA FRÅN ADERTONDE ÅRHUNDRADET

AF

AXEL GABRIEL SILVERSTOLPE.

BEARBETAD

FÖR TJUGONDE ÅRHUNDRADET

SAMT

HERR LEKTOR B. F. GODENHJELM

OCH

FRU IDA GODENHJELM

VÖRDSAMT TILLEGNAD

AF

VALFRID VASENIUS

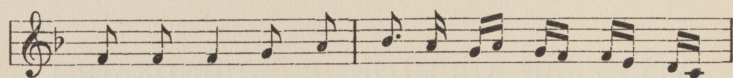
DEN 3 JUNI 1905.

Alla Polacca.

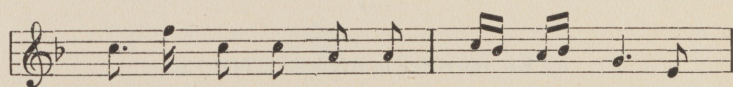
Melodi af Åhlström.

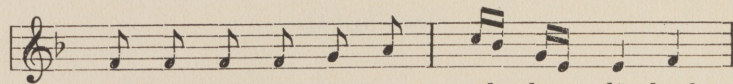
Me-nar du min bror att den är säll, som

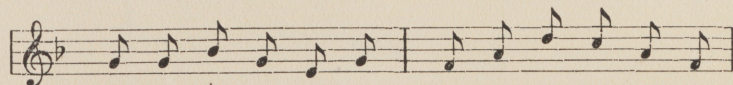
i sin hand hvälfver hun-dra ri - kens ö - den?

Som-nar han i lugn hvar - - en - - da kväll? Och

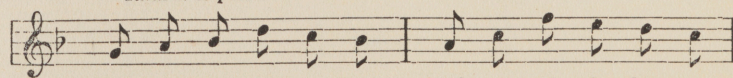

dröm-mer han ej upp-ror el - ler dö-den?

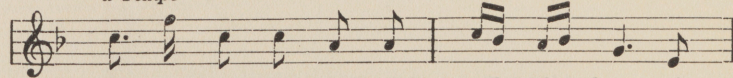
Nej, I po-ten-ta-ter u - ti al - la sta-ter,

Ritard. & piano

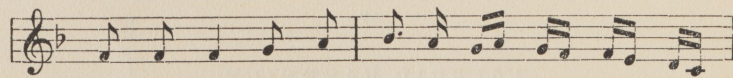

af er makt och ä - ra jäf-vas ej min lä - ra:

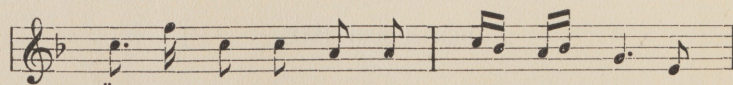
a Tempo

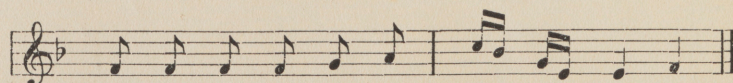
Säll är den som män-skor äl - ska kan och -

no - ta be - ne! - där - vid sig själf kan glöm - ma.

Öf - ver lif - vets miss-ljud hö - jes han, och

frid och glä - dje ge - nom hjär - tat ström - ma.

Silverstolpes visa trycktes första gången i Stockholms-
 Posten år 1793; den är alltså årsbarn med Franzéns „Människans
 anlete“ och „Den gamle knekten“. Med Åhlströms melodi
 trycktes dikten år 1797 i „Skaldestycken satte i musik“ II delen.
 Af den nu tryckta formen tillhöra:

	Adertonde århundradet	Tjugonde århundradet
Strof 1 vers	1—8	9—12
” 2 ”	1—8	9—12
” 3 ”	1—8	9—12
” 4 ”	5—8	1—4, 9—12
” 5 ”	1, 4	2, 3, 5—12.

Silverstolpes visa trycktes första gången i Stockholms-Posten år 1793; den är alltså årsbarn med Franzéns „Människans anlete“ och „Den gamle knekten“. Med Åhlströms melodi trycktes dikten år 1797 i „Skaldestycken satte i musik“ II delen. Af den nu tryckta formen tillhöra:

	Adertonde århundradet	Tjugonde århundradet
Strof 1 vers	1—8	9—12
” 2 ”	1—8	9—12
” 3 ”	1—8	9—12
” 4 ”	5—8	1—4, 9—12
” 5 ”	1, 4	2, 3, 5—12.

Helsingfors, Finska Litteratur-Sällskapets tryckeri, 1905.

Menar du, min bror, att den är säll,
som i sin hand hvälfver hundra rikens öden?
Somnar han i lugn hvarenda kväll?
Och drömmer han ej uppror eller döden?

Nej, I potentater
uti alla stater,
af er makt och ära
jäfvas ej min lära:

Säll är den som människor älska kan
och — nota bene! — därvid sig själf kan glömma:
öfver lifvets missljud höjes han,
och frid och glädje genom hjärtat strömma.

Fråga hjälten uppå stridens fält,
hvad sällhet följer den blodiga mandaten.
Är han säll för det han bor i tält
och afklär mänskan hos sig — för soldaten?

Alla Hannibaler
äro kannibaler!
Hvilken gruflig ära!
Bättre är min lära:

Säll är den som människor älska kan
och — nota bene! — därvid sig själf kan glömma:
öfver lifvets missljud höjes han,
och frid och glädje genom hjärtat strömma.

Guldet tror du är all sällhets mål —
men vet du väl: i de Lydiska annaler
står att konung Kresus steg på bål
och brände sig med sina kapitaler.

Ingen stunds bekymmer
för de rika rymmer;
låt dem guldet prisa —
jag blir vid min visa:

Säll är den som människor älska kan
och — nota bene! — därvid sig själf kan glömma:
öfver lifvets missljud höjes han,
och frid och glädje genom hjärtat strömma.

Är den säll, politikernes tropp,
som hatfull skriker — tills alla blifva hesa?
Rykte få de, men ock en nervsjuk kropp
och måste sen till sanatorium resa.

Den erfarenheten
af lycksaligheten
är just värd att äga!
Nej, jag må väl säga:

Säll är den som människor älska kan
och — nota bene! — därvid sig själf kan glömma:
öfver lifvets missljud höjes han,
och frid och glädje genom hjärtat strömma.

Hvi skall maktens solsken lysa mig?
För mig ger kärleken lifvet dess skönsta dager.
Om dess rosor spira på min stig,
hvad aktar jag den bleka, torra lager!

Litet balsam gjuta,
litet vänskap njuta,
är allt hvad jag önskar;
friskt då lifvet grönskar.

Ty lycksalig den som älska kan
och utan afund därvid sig själf kan glömma:
öfver lifvets missljud höjes han,
och frid och glädje genom hjärtat strömma.

Helsingfors, Finska Litteratur-Sällskapets tryckeri, 1905.

